

Ja, ik geef het toe. Ik heb een vreemde hobby. Ik ben een "citytripper". In het weekend ga ik stiekem andere steden bezoeken. En dan slaap ik vaak in een 'bed and breakfast'. Zelden in een hotel. Ik ben de tel kwijt, maar geloof me, in veel gastgezinnen heb ik mijn vermoede hoofd al ooit eens op een kussen laten zakken. En steeds was het bed goed en liep ik de dag daarna weer kwiek en vrolijk door de straten te marcheren.

Maar nu zat ik vast te denken: hoe staat zo'n bed and breakfast eigenlijk ook op Zurenborg? Dus ik zocht het uit en speelde citytripper in mijn eigen buurt. Korte broek, rugzak, wandelschoenen, gezicht vol zonne crème en foto-toestel op de hals. Zo hoort het en zo ging ik op pad. Na veel speurwerk vond ik op Zurenborg twee plekken waar de bewoners een bed and breakfast aanbieden: Draakstraat 32 en Kleine Reeststraat 15.

Ik wilde er meer weten en maakte dus een afspraak met Eric, Herman en Catherine, de bewoners van Draakstraat 32. Hun bed and breakfast heet de exotische naam Mabuhay. Ik ging op bezoek, zat aan tafel, sprak met de gastheren en -dame, dronk een glas, maar...ging daarna wel gewoon thuis slapen.

Draakstraat 32. Tien nithangbord dat aangeeft dat hier een bed and breakfast is. Ook geen letters op de gevel. Zelfs geen tekste achter het raam. Niks, helemaal niks. Alleen de voordeur vertaalt dat er zich achter deze gevel iets bijzonders bevindt. Gewone huizen hebben namelijk geen voordeur met een slot waarvoor je een code moet vormen om binnen te geraken. Aangezien ik de cijfers niet ken, druk ik maar keurig op het witte knopje. De bel maakt een koud, metalen geluid.

Wat een tegenstelling met de warmte waarmee je hier ontvangen wordt. Herman begroet me hartelijk en gaat me voor, de trap op. De woonkamer is licht en sfeer vol. Er hangt veel kunst aan de muur. In de hoek staat een oude, rode benzinepomp. De teller voor het aantal fiets is blijven staan op 69. Maar dat zal wel toeval zijn. Boven de sofa hangt een gigantisch oud smal reclamebord met daarop in kapitalen BIEN EURE. Nog nooit eerder gezien. Voor welk product zou dit bord ooit reclame gemaakt hebben? Herman stelt zijn vriend Eric voor. Directe start er koffie en thee op tafel. En chips.

BUTTENLAND

Herman vertelt hoe hij en Eric op het idee kwamen om een bed and breakfast te starten. "We honden erg van reizen. In het buitenland gaan wij zelf nooit overnachten in een hotel. Wij zitten liever bij de mensen thuis. Dat is gezelliger en je krijgt ook meer en betere informatie over een buurt of stad. Bovendien is een bed and breakfast ook goedkoper dan een hotel. In een hotel betaal je voor zaken die je toch niet gebruikt, zoals een zwenkbad of een sauna.

Vrienden van ons in Amstordam begonnen een bed and breakfast en zij waren na verloop van tijd erg enthousiast. Dus toen dachten we: waarom beginnen we zelf ook niet. Ons huis is er geschikt voor en ook de buurt leent zich ertoe. Ik moest wel wat aanpassingen aan het huis doen, maar aangezien ik de zoon van een aannemer uit Kalmthout ben, was ik van een beetje werk niet bang."

Eric komt duidelijk niet uit Kalmthout. Hij spreekt weliswaar perfect Nederlands, maar hij heeft een tongval en een uiterlijk die een andere afkomst verraden. Eric: "Klopt, ik ben geboren in Manilla op de Fi-

Herman uit Kalmthout en Eric uit Manilla: "We hebben twee kamers voor de gasten!" (Foto: Arco de Gans/198)

Bed and Breakfast in de Draakstraat:

"Mabuhay is Filippijns voor welkom"

lippijnen. Ik woon hier nog maar twee jaar. Ik heb de naam bedacht voor onze bed and breakfast. 'Mabuhay' is het Filippijns woord voor welkom. Filippijns staan bekend om hun uitstekende gastvrijheid. Ik woon die gastvrijheid graag tonen. En dat kan nu."

KATTEN

Herman staat op en geeft me een kleine rondleiding door het huis. "We hebben twee kamers voor de gasten. Met elk een tweepersoons bed. Ik kan je maar één kamer laten zien, omdat de andere momenteel bezet is. Kijk, en dit is de badkamer. Die is gemeenschappelijk." Hij toont me een grote, fichte badkamer met in het midden het pronkstuk: een groot bad dat stelig op zijn poten staat.

"Mensen die voor een bed and breakfast kiezen, doen dat meestal erg bewust. Je logeert bij mensen thuis en je krijgt een inkijk in het leven van de bewoners. Je weet ook dat je bepaald: voorzieningen moet delen. Toch hebben we wel eens meegemaakt dat een mevrouw geboekt had, maar uiteindelijk toch niet hier wenste te overnachten, omdat ze per se een eigen badkamer wou. We hebben haar toen netjes doorverwezen naar een hotel. Ze had bijvoorbeeld de website niet goed gelezen.

Het is trouwens ook wel eens gebeurd dat een gast zijn twee katten meebrengt. Zo iets vinden we geen probleem, zolang ze maar niet vechten met onze eigen huisdieren."

KUNST

Tung is de woonkamer. Catherine is erbij komen zitten. Zij bewoont de bovenste etage van het huis. Als Eric en Herman eens een paar dagen weg zijn en er staan gasten geboekt, dan neemt zij de honneurs waar. Zij is afkomstig uit Brygen (Mons) en vertaalmooi voor de kunst hier in huis. Zij maakt grote figuratieve doeken. Ze heeft net een tentoonstelling achter de rug. Catherine hemoet zich niet met het gesprek. Haar aandacht gaat uit naar de hond des huizes. Zij speelt vol overgave met Martinus, de kleine terrier. De kwispelende viervoeter loopt vrolijk rondjes rond haar en krijgt liefdevol chips gevoerd. Mij gunt ze geen blik.

ERIC: "Weet je, Mabuhay is voor ons

een hobby. In de Filippijnen was ik professioneel danser. Hier geeft ik dansles en fitnessstraining en Herman werkt parttime. We streven er niet naar om steeds onze kamers bezet te hebben. Het moet voor ons ook leuk blijven. Je ontvangt tenslotte mensen in je privé. Dat willen we geen 365 dagen per jaar. De gasten onthijgen samen met ons. Soms zitten we wel eens uren aan de ontbijt tafel te kletsen. Gewoon omdat het zo gezellig is."

HARMAN: "Voor de winst doen we het ook niet. Een kamer kost 35 euro voor 1 persoon en 45 euro voor 2 personen. Als je dan al je kosten tellt, houden we niet zoveel over. Wel wat natuurlijk. Maar wat veel belangrijker is, we ontmoeten veel mensen. Hier hebben al mensen geslapen uit Amerika, Canada, Afrika, Australië en allerlei Europese landen. We houden daar vrienden-schappen aan over. Als wij zelf op reis gaan, hebben we vooraf vaak al een adres waar we kunnen logeren. En dat is handig. Maar onze gasten komen niet altijd van ver hoor. Vorig jaar met Valerijn bijvoorbeeld. Toen was de kamer verhuurd aan een Antwerps koppel. Dat echtbaar woonde gewoon een paar straten verder, maar vond het leuk om romantisch huishuis te slapen en 's ochtends eens lekker verword te worden met een goed ontbijt. Grappig hè. Voor alle duidelijkheid: we zijn absoluut geen date-hotel of zo en we richten ons ook zeker niet speciaal op homo's. Maar gewoon iedereen die een bed and breakfast zoekt in een mooie buurt is bij ons welkom. Of je van ver komt of van dichtbij."

ZURENBORG

Eric ruimt de kopjes af en deelt bimonaal de uit. Hij adviseert me om chips te eten, want anders is de schaal dadelijk leeg en heb ik niets gehad. Ik waardeer zijn gebaar. Kijk, dat is nou een echte gastheer. Zijn uitspraak over die oosterse gastvrijheid is dus niet gelogen. Tegen Martinus zegt Eric niets, maar de hond heeft zijn aanmoediging duidelijk niet nodig. Nee, vrolijk eet hij verder. Alles wat Catherine hem voorhoudt, slijkt hij onverschrokken naar binnen.

Herman vertelt dat alle reservaties via de website binnkomen en dat het er steeds meer worden. In het weekend zijn de twee kamers bijna steeds verhuurd. De gasten vertrekken ook altijd tevreden.

Volgens hem komt dat ook door de buurt.

"Mensen van buitenaf kennen Zurenborg niet. Ze zijn vaak verrast door de schoonheid. En omdat er zoveel restaurants in de omgeving zijn, is het dus ook geen probleem dat we geen avondeten serveren."

"Dat we hier in de Draakstraat zitten is eigenlijk puur toeval. Ik moest uit mijn vorige huis in Deurne en had nog maar een maand om een ander huis te kopen. Op mijn zoektocht naar een andere woning, kwam ik toevallig hier terecht. Ik heb dit huis meteen gekocht, omdat het direct vrij kwam. Ik had gewoon geen tijd om te wachten. En nu zijn we heel tevreden met deze plek. Onze gasten vinden de buurt fantastisch. Ook ikzelf ben hier content. Soms zit ik thuis en heb ik zin in een pint. Dan ga ik gewoon even drie deuren verder in De Draak iets drinken. Op mijn sloeten. Dat is mooi."

MOTTO

"Weet je wat ook mooi is", vult Herman aan, "dat Catherine geregeld werk vertoopt aan gasten die hier logeren. Zo hangen haar schilderijen al over heel de wereld."

Als ik tegen Herman zeg dat ik sommige schilderijen erg knap vind, verbreekt Catherine plots haar stilzwijgen. Ze kijkt me strak aan, wacht even en zegt: "Merci!". Dan smelt haar blik en kijkt ze lichtvol... naar haar schoot. Daar zit Martinus intussen. Kwispelend wacht hij op het lekkers dat Catherine in haar hand houdt.

Beneden bij de deur geeft ik Eric, Herman en Catherine een hand en vraag ik of ik hun locaties moet vertellen. Volgens Herman is dat niet nodig. "Jawel", zegt Eric onderkend, "doe dat maar. Ik ben zestien." Hij lacht schalks. De wens is bijbaar de vader van de gedachte.

Ik steek de straat over en kijk nog een keer om. Door het verlichte raam leek ik duidelijk de letters BIEN EURE. Nu valt mijn drank. Het is helemaal geen reclameboodschap, maar een motto. Van een gastvrij huis.

(AD MOESKOP'S)

Voor meer informatie en reservering
www.mabuhay.be

